

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

15.03.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Dobrowolne umorzenie udziałów bez wynagrodzenia nie stanowi transakcji kontrolowanej w rozumieniu przepisów o cenach transferowych, wyrok WSA w Poznaniu z 28 października 2020 r., sygn. I SA/PO 462/20 _____ 3

Mechanizm podzielonej płatności w przypadku pożyczki na zakup komputerów, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 lutego 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.796.2020.1.MM _____ 5

Dobrowolne umorzenie udziałów bez wynagrodzenia nie stanowi transakcji kontrolowanej w rozumieniu przepisów o cenach transferowych, wyrok WSA w Poznaniu z 28 października 2020 r., sygn. I SA/PO 462/20

W przedmiotowej sprawie zainteresowani wystąpili z wnioskiem o wydanie interpretacji podatkowej w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych w przedmiocie zdarzenia przyszłego dotyczącego umorzenia udziałów. Część wspólników podjęła decyzję o wystąpieniu ze spółki. Wystąpienie ze spółki miało nastąpić w drodze dobrowolnego umorzenia udziałów posiadanych przez wspólników w kapitale zakładowym spółki. Podstawą umorzenia udziałów miała być uchwała zgromadzenia wspólników spółki podjęta w oparciu o uprzednią zgodę umarzanego wspólnika, w której wyraził on zgodę na umorzenie należących do niego udziałów bez wynagrodzenia.

Przedmiotem interpretacji było udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy planowane umorzenie udziałów wspólnika stanowi transakcję kontrolowaną w rozumieniu art. 23m ust. 1 pkt 6 ustawy PIT, w związku z którą będą mogły mieć zastosowanie w stosunku do spółki, przepisy o cenach transferowych.

Zainteresowani przedstawili stanowisko zgodnie z którym, opisane zdarzenie nie stanowi transakcji kontrolowanej w rozumieniu przepisów o cenach transferowych, ponieważ warunki umorzenia udziałów wspólnika nie zostały ustalone lub narzucone w wyniku powiązań. Brak wpływu powiązań na warunki umorzenia udziałów wynika z konstrukcji procedury dobrowolnego umorzenia udziałów, a w szczególności z braku zaangażowania spółki w proces decyzyjny związany z umorzeniem udziałów oraz określeniem warunków tego umorzenia. Ponadto wskazali, że umorzenie udziałów, chociaż, ma formę nabycia udziałów przez spółkę celem ich umorzenia, a przez to może być w szerokim sensie kwalifikowane jako transakcja między spółką

a umarzanym wspólnikiem, to nie sposób uznać, że stanowi ono „działania o charakterze gospodarczym”, które stanowią element definicyjny transakcji kontrolowanej.

Dyrektor KIS nie zgodził się ze stanowiskiem zainteresowanych, uznając, iż do czynności dobrowolnego umorzenia udziałów dokonanego bez wynagrodzenia będą miały zastosowane przepisy dotyczące cen transferowych.

WSA uznał złożoną skargę na interpretację indywidualną, za zasadną. Zdaniem Sądu, choć dobrowolne umorzenie udziałów może być traktowane jako działanie o charakterze gospodarczym, to jednak nie oznacza, że jest transakcją kontrolowaną w rozumieniu art. 23m ust.1 pkt 6 ustawy PIT. Rzeczywisty przebieg transakcji dobrowolnego umorzenia udziałów wspólnika, nie może być identyfikowany na podstawie faktycznych zachowań stron, skoro musi mieć oparcie we wcześniejszej umowie spółki.

Komentarz eksperta

Komentowane orzeczenie jest pierwszym ze znanych nam orzeczeń, w przedmiocie wykładni przepisów w zakresie cen transferowych w kontekście pojęcia transakcji kontrolowanej odnoszącej się do dobrowolnego umorzenia udziałów wspólnika. Dotychczas w tej kwestii wypowiadały się wyłącznie organy podatkowe, które w swoich interpretacjach uznawały, iż czynność umorzenia udziałów, niezależnie od jej charakteru (dobrowolne lub przymusowe), mieści się w pojęciu transakcji kontrolowanej i powinna być przedmiotem dokumentacji podatkowej, o ile nastąpi wypełnienie przesłanki dotyczącej przekroczenia wartości zawieranych transakcji (tak m.in. interpretacja Dyrektora KIS z 1 grudnia 2020 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.260.2020.1.AM oraz z 10 czerwca 2020 r., sygn. 0112-KDIL-2-2.4011.289.2020.2.KP).

Sąd uznał wprawdzie, iż umorzenie udziałów może być traktowane jako czynność o charakterze gospodarczym, (co stanowi element definicyjny transakcji kontrolowanej), lecz nie oznacza to, iż działanie to stanowi transakcję kontrolowaną. W dotychczasowych stanowiskach podatków, to właśnie argument o braku gospodarczego charakteru działania miał posłużyć za uznanie, iż umorzenie udziałów nie jest transakcją kontrolowaną. Należy jednak zauważyć, iż przesłanką umorzenia udziałów są uprzednie zapisy w umowie spółki. A więc na umorzenie udziałów nie mają wpływu wyłącznie działania spółki i wspólnika, których warunki mogłyby zostać narzucone w wyniku powiązań. W konsekwencji, nie

można uznać, iż umorzenie udziałów ma charakter transakcji kontrolowanej.

Orzeczenie WSA w Poznaniu niewątpliwie jest korzystne dla podatników. Niemniej należy pamiętać, iż nie ma ono charakteru prawomocnego, a organy podatkowe, jak wskazano powyżej, prezentują odmienne stanowisko. Dlatego, dopóki stanowisko organów nie ulegnie zmianie, należy liczyć się z ryzykiem sporu w tym zakresie.

PIOTR KICIŃSKI
DORADCA PODATKOWY

Mechanizm podzielonej płatności w przypadku pożyczki na zakup komputerów, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 lutego 2020 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.796.2020.1.MM

W omawianej sprawie wnioskodawca wskazał, że w wyniku zawartej z pożyczkobiorcą umowy pożyczki udostępnia środki finansowe przeznaczone na zakup towaru (komputerów) przez pożyczkobiorcę. Faktura dokumentująca zakup komputerów będzie wystawiona na pożyczkobiorcę i 75% ceny zostanie sfinansowane pożyczką otrzymaną od wnioskodawcy, który dokona odpowiedniego podziału kwot przelewu w ramach mechanizmu podzielonej płatności (MPP) w odniesieniu do kwoty udzielanej pożyczki. Dokonując płatności za komputery na rzecz dostawcy, wnioskodawca będzie działać zarówno na swoją rzecz (realizując roszczenie pożyczkobiorcy o wypłatę kapitału pożyczki), jak i na rzecz pożyczkobiorcy (spłacając w ten sposób zobowiązanie pożyczkobiorcy wobec dostawcy).

Wnioskodawca reguluje więc w ten sposób cudzy (pożyczkobiorcy) dług, przy czym wnioskodawca nie nabywa żadnych wierzytelności. W przedstawionych okolicznościach wnioskodawca, dokonując płatności w imieniu spółki B na rzecz dostawcy, należność wynikającą z faktury na kwotę powyżej 15.000 zł dokumentującą nabycie towarów i usług wskazanych w załączniku nr 15 do ustawy VAT, na podstawie zawartej między wnioskodawcą a spółką B umową pożyczki realizuje jego zobowiązanie. W efekcie, na wnioskodawcy ciąży obowiązek uregulowania tej należności z zastosowaniem MPP, a nie jak wskazuje we własnym stanowisku wnioskodawca, że płatność w MPP może być realizowana na zasadzie dobrowolności.

Ponadto, w interpretacji DKIS wskazał, że wnioskodawca dokonując płatności z własnego rachunku bankowego na rachunek dostawcy z zastosowaniem MPP wypełni ciężący na pożyczkobiorcy obowiązek uregulowania kwoty podatku VAT wykazanej na fakturze za nabyte towary (przedmioty finansowane pożyczką), objęte obowiązkiem zastosowania MPP. W ocenie DKIS, regulacje dotyczące obowiązkowego MPP nie uzależniają jego stosowania ani od możliwości technicznych, procedur, programów, rozwiązań przyjętych przez podatników, zasad postępowania wynikających z umów zawartych z kontrahentami, czy też sposobu rozliczania tych umów.

Komentarz eksperta

W komentowanej interpretacji indywidualnej organ podatkowy zwrócił uwagę, że do stosowania MPP obowiązani są nie tylko podatnicy będący nabywcami towarów i usług, wymienionych w załączniku nr 15 do ustawy o VAT (udokumentowanych fakturą opiewającą na kwotę co najmniej 15 000 zł), lecz również podmioty dokonujące zapłaty za te towary i usługi w imieniu nabywcy (w analizowanym przypadku pożyczkodawca).

Zdaniem DKIS, wspomniany obowiązek - wbrew stanowisku wnioskodawcy - nie jest ograniczony wyłącznie do podatników wskazanych na fakturze i dokonujących płatności za towary i usługi nabyte „przez siebie”, tj. na własne potrzeby. W ocenie organu, w kontekście MPP kluczową rolę odgrywa charakter/rodzaj towaru lub usługi, których dotyczy płatność (tj. czy są one objęte obowiązkowym MPP). W tym zakresie bez znaczenia pozostaje natomiast, jaki podmiot (i) uiszcza zapłatę w związku z transakcją objętą obowiązkowym MPP (co oznacza, że nie musi być to bezpośredni nabywca towaru/usługi), (ii) został uwzględniony na fakturze jako odbiorca świadczenia.

Pogląd zaprezentowany przez DKIS oznacza w praktyce, że podatnicy, którzy dokonują płatności na poczet zakupu towarów i usług przez innych podatników (np. w związku z udzieleniem kredytu/pożyczki) z pominięciem obowiązkowego MPP, narażeni są na sankcję w wysokości 30% kwoty VAT przypadającej na towary lub usługi wymienione w załączniku nr 15 do ustawy o VAT, które były przedmiotem transakcji.

Omawiane rozstrzygnięcie może znaleźć przełożenie na wszystkie przypadki, w których podatnik dokonuje płatności za towary/usługi (objęte obowiązkowym MPP), których nie jest bezpośrednim nabywcą. Przykładowo, obowiązek stosowania MPP może być aktualny po stronie inwestora uiszczającego wynagrodzenie za usługi budowlane bezpośrednio na rzecz podwykonawcy (z pominięciem GW).

PIOTR STRYJEWSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

- Opłaty pobierane przez hotel od gości hotelowych za ponadnormatywne sprzątnięcie, za zniszczenia lub zagubienie sprzętu nie podlegają opodatkowaniu VAT**, wyrok NSA z 28 października 2020 r., sygn. I FSK 1884/17 _____ 7
- Podstawa opodatkowania VAT kompleksowej usługi pośrednictwa na rzecz hoteli partnerskich, z wykorzystaniem instrumentu bonu, uprawniającego ostatecznego jego nabywcę do pobytu w wybranym hotelu**, wyrok NSA z 29 października 2020 r., sygn. I FSK 118/18 _____ 7
- Spółka komandytowo-akcyjna jako płatnik, wypłacając komplementariuszowi w trakcie roku podatkowego zaliczkę na poczet zysku nie jest zobowiązana do pobrania zryczałtowanego podatku**, wyrok NSA z 3 grudnia 2020 r., sygn. II FSK 2048/18 _____ 7
- Zakres przedmiotowy pojęcia „wartość firmy”, o którym mowa w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, jako podstawy dokonywania zaliczenia w ciężar kosztów uzyskania przychodów**, wyrok NSA z 10 września 2020 r., sygn. II FSK 1263/18 _____ 8
- Obowiązek poboru podatku u źródła od opłat związanych z realizacją projektu badawczego**, wyrok WSA w Poznaniu z 3 listopada 2020 r., sygn. I SA/PO 371/20 _____ 8
- Kwestia rozliczenia podatku VAT od transakcji objętej mechanizmem odwrotnego obciążenia w sytuacji, w której podwykonawca wykazał w fakturze końcowej stawkę VAT 23% (w zakresie dotyczącym rozliczenia zaliczki otrzymanej w październiku 2016 r.), a częściowo (w pozostałym zakresie) zastosował mechanizm odwrotnego obciążenia**, wyrok WSA w Łodzi z 30 października 2020 r., sygn. I SA/ŁD 124/20 _____ 9

Opłaty pobierane przez hotel od gości hotelowych za ponadnormatywne sprzątnięcie, za zniszczenia lub zagubienie sprzętu nie podlegają opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 28 października 2020 r., sygn. I FSK 1884/17

Nie sposób uznać, że odszkodowanie za ewidentną szkodę wyrządzoną spółce stanowi wynagrodzenie za dodatkową usługę. Bez przedmiotowych opłat spółka pozostałaby z uszczerbkiem w swoim majątku, którego nie pokrywa umowna należność przewidziana za najem pokoju hotelowego czy też wypożyczenie sprzętu rekreacyjnego i sportowego.

Przekazane opłaty w istocie kompensują powstały uszczerbek przywracając stan majątkowy sprzed wyrządzenia szkody. Odszkodowanie nie jest wynagrodzeniem z tytułu jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Istotą i celem odszkodowań jest rekompensata za szkodę, a nie płatność za świadczenie, w takim przypadku nie mamy do czynienia z transakcją ekwiwalentną – świadczenie w zamian za wynagrodzenie.

Otrzymanie odszkodowania nie wiąże się bowiem z żadnym świadczeniem ze strony podatnika. Zapłata określonej kwoty pieniężnej wynika z konieczności wynagrodzenia straty wynikłej, jak w niniejszej sprawie, z działania dłużnika. W efekcie uzyskana przez spółkę opłata nie podlega opodatkowaniu VAT.

Podstawa opodatkowania VAT kompleksowej usługi pośrednictwa na rzecz hoteli partnerskich, z wykorzystaniem instrumentu bonu, uprawniającego ostatecznego jego nabywcę do pobytu w wybranym hotelu, wyrok NSA z 29 października 2020 r., sygn. I FSK 118/18

Przepis art. 29a ust. 1 ustawy VAT, należy rozumieć w ten sposób, że za podstawę opodatkowania kompleksowej usługi pośrednictwa świadczonej przez spółkę na rzecz hoteli partnerskich, z wykorzystaniem instrumentu bonu, uprawniającego ostatecznego jego nabywcę do pobytu w wybranym hotelu, należy uznać wszystko, co stanowi zapłatę, którą

usługodawca otrzymał lub ma otrzymać z tytułu sprzedaży od usługobiorcy lub osoby trzeciej, tzn. - co do zasady - prowizję otrzymaną od hotelu i nadwyżkę ceny zapłaconej przez nabywcę bonu nad wartością usługi hotelowej opłaconej przez spółkę.

Spółka komandytowo-akcyjna jako płatnik, wypłacając komplementariuszowi w trakcie roku podatkowego zaliczkę na poczet zysku nie jest zobowiązana do pobrania zryczałtowanego podatku, wyrok NSA z 3 grudnia 2020 r., sygn. II FSK 2048/18

Jeżeli do obliczenia wysokości podatku od komplementariusza, zgodnie z art. 30a ust. 6a ustawy PIT, konieczne jest poznanie wysokości podatku należnego SKA, to obowiązek podatkowy komplementariusza powstały z chwilą wypłaty mu zaliczki na poczet udziału w zyskach, przekształcił się w zobowiązanie podatkowe w momencie obliczenia dochodu tej spółki na podstawie art. 19 ustawy CIT. Dopiero wówczas znana będzie wysokość podatku do zapłaty przez komplementariusza.

W konsekwencji, w tym momencie płatnik będzie mógł zrealizować swój obowiązek w postaci obliczenia podatku, zaś w dalszej kolejności pobrania go i wpłacenia właściwemu organowi podatkowemu. Tylko w taki sposób płatnik zrealizuje wynikający z art. 41 ust. 4e ustawy PIT obowiązek pobrania podatku z uwzględnieniem zasad określonych w art. 30a ust. 6a-6e. tejże ustawy.

Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, SKA nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT. Ustawodawca w zakresie tego podatku nie wprowadził obowiązku pobierania zaliczek przez płatnika, zaś obliczenie wysokości podatku powinno odbywać się według zasad określonych w art. 30a ust. 6a ustawy PIT. Jest to natomiast możliwe dopiero po obliczeniu podatku należnego SKA za rok podatkowy, z którego przychód z tytułu udziału w zysku został uzyskany.

Zakres przedmiotowy pojęcia „wartość firmy”, o którym mowa w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, jako podstawy dokonywania zaliczenia w ciężar kosztów uzyskania przychodów, wyrok NSA z 10 września 2020 r., sygn. II FSK 1263/18

Brak jest tożsamości czynności prawnej sprzedaży przedsiębiorstwa oraz konwersji. Skoro zaś pojęcie kupna użyte w art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy CIT, rozumieć należy jako sprzedaż, to brak jest podstaw do amortyzacji wartości firmy powstałej w drodze najpierw nabycia wierzytelności, a następnie jej konwersji na świadczenie niepieniężne, jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie. Nie zmienia tego okoliczność, że spółka nabyła przedsiębiorstwo (jak wynika z treści wniosku interpretacyjnego) w drodze zarówno owej konwersji (środki trwałe, wartości niematerialne i prawne) oraz w drodze kupna (składniki majątku nie będące środkami trwałymi ani wartościami niematerialnymi i prawnymi).

Rozpoznanie wartości dodatniej przedsiębiorstwa, mającej znaczenie amortyzacyjne następuje bowiem wyłącznie pod warunkiem, że wartość ta powstała w drodze kupna (a także przejęcia do odpłatnego korzystania albo wniesienia do spółki na podstawie przepisów o komercjalizacji i prywatyzacji – przy czym te okoliczności nie występują w niniejszej sprawie). Innymi słowy dyspozycja przepisu art. 16b ust. 2 pkt 2 ustawy CIT, nie obejmuje swym zakresem takiego zdarzenia jak nabycie przedsiębiorstwa w ramach konwersji wierzytelności na świadczenie niepieniężne i w drodze kupna.

Skoro przepis reguluje prawo do amortyzacji „wartości firmy”, wskazując na trzy sytuacje, których zaistnienie upoważnia podatnika do amortyzowania wartości firmy, a żadna z tych sytuacji nie występuje na tle stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o wydanie interpretacji, to znaczy, że wolą ustawodawcy nabycie przedsiębiorstwa w inny sposób od wskazanego w art. 16b ust. 2 pkt 2 ustawy CIT, nie uprawnia nabywcy tegoż przedsiębiorstwa do amortyzowania wartości firmy. W omawianych okolicznościach zastosowanie art. 16g ust. 2 ustawy CIT, uzależnione jest od zaistnienia przesłanek przewidzianych w art. 16b ust. 2 pkt 2 ustawy CIT.

Obowiązek poboru podatku u źródła od opłat związanych z realizacją projektu badawczego, wyrok WSA w Poznaniu z 3 listopada 2020 r., sygn. I SA/PO 371/20

Z opisu sprawy wynika, iż spółka w celu udoskonalenia swoich usług podpisała umowę o współpracy z wykonawcą, polegającą na realizacji projektu badawczego. Celem wdrożenia projektu będzie wyciągnięcie wniosków, czy zastosowanie systemu będącego w posiadaniu wykonawcy będzie technicznie i logistycznie możliwe, które spółka wykonuje za pomocą swoich urządzeń, oraz jaki pozytywny wpływ może mieć zastosowanie tej technologii. Ponadto, spółka przewiduje wdrożenie prac w celu realizacji tego projektu, a po ich skończeniu oraz dokonaniu zapłaty całości wynagrodzenia, nastąpi przeniesienie prawa własności wszelkich urządzeń zamontowanych przez wykonawcę w urządzeniu testowym na wnioskodawcę.

Z chwilą powstania wyników (raportu końcowego) wykonawca przeniesie na spółkę wszelkie majątkowe prawa autorskie. Wyniki te będą bowiem stanowić utwory w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W związku z powyższym opisem, należy w pełni podzielić stanowisko organu, że podejmowane przez wykonawcę czynności podporządkowane są wytworzeniu prawa majątkowego (prawa autorskiego), które jest zbywane na rzecz spółki.

Tym samym, jeżeli spółka w opisie zdarzenia przyszłego podała elementy wskazujące, że w sprawie dochodzi do sprzedaży prawa autorskiego, to przychód jaki spółka wypłaca z tego tytułu jest wprost objęty normą art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Ponadto, jak wskazała sama spółka, po przeniesieniu wszelkich praw autorskich dojdzie do zapłaty na rzecz wykonawcy, którą należy zakwalifikować jako należność z tytułu praw autorskich. W rezultacie korzystający będzie zobowiązany pobierać, na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, podatek dochodowy od wypłaconych na rzecz podmiotu zagranicznego należności.

Kwestia rozliczenia podatku VAT od transakcji objętej mechanizmem odwrotnego obciążenia w sytuacji, w której podwykonawca wykazał w fakturze końcowej stawkę VAT 23% (w zakresie dotyczącym rozliczenia zaliczki otrzymanej w październiku 2016 r.), a częściowo (w pozostałym zakresie) zastosował mechanizm odwrotnego obciążenia, wyrok WSA w Łodzi z 30 października 2020 r., sygn. I SA/ŁD 124/20

W zakresie, w jakim system prawny umożliwia odzyskanie podatku nienależnie zapłaconego wystawcom spornych faktur, organ podatkowy nie jest zobowiązany, przed oddaleniem wniosku o odliczenie VAT, ani do sprawdzenia czy wystawcy ci mogą sprostować te faktury na podstawie przepisów krajowych, ani do nakazania takiego sprostowania.

Zatem, mimo że dyrektywa, zasada proporcjonalności, neutralności podatkowej i skuteczności nie sprzeciwiają się praktyce organu podatkowego - zgodnie z którą w przypadku braku podejrzeń o popełnieniu oszustwa, organ ten odmawia przedsiębiorstwu prawa do odliczenia VAT,

które to przedsiębiorstwo (jako usługobiorca) nienależnie zapłaciło dostawcy usług na podstawie faktury, którą dostawca sporządził zgodnie z ogólnym systemem VAT, podczas gdy właściwa transakcja podlegała mechanizmowi odwrotnego obciążenia - to jednak musi istnieć możliwość skierowania przez usługobiorcę swojego wniosku o zwrot, bezpośrednio do organu podatkowego (gdyby zwrot VAT nieprawidłowo wykazanego na fakturze przez dostawcę usług na rzecz usługobiorcy, okazał się nadmiernie utrudniony lub niemożliwy, w szczególności w wypadku niewypłacalności dostawcy).

Wydając interpretację ponownie organ będzie zobowiązany do rozważania, czy jest w stanie wskazać podatnikowi rozwiązanie umożliwiające odzyskanie podatku nienależnie zapłaconego wystawcy faktury z 2016 r. Odpowiedź na to pytanie powinna stanowić punkt wyjścia dalszej oceny stanowiska wnioskodawcy co do tego, czy jest on zobowiązany do pomniejszenia w rozliczeniu za sierpień 2018 r., kwoty podatku naliczonego do odliczenia o kwotę podatku naliczonego odliczonego z tytułu otrzymania faktury za październik 2016 r.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Skutki podatkowe w CIT konwersji wierzytelności z tytułu pożyczki na udziały w podwyższonym kapitale zakładowym spółki z o.o. , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.540.2020.1.PB	11
Kwestia opodatkowania oraz uwzględniania w podstawie opodatkowania VAT transakcji dokonywanych w cenach zerowych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lutego 2021 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.531.2020.3.BS	11
Kwestia uznania dochodów z zakupów dokonywanych przez użytkowników w grach komputerowych oraz z tytułu wyświetlania reklamy w wytworzonej aplikacji za dochód, o którym mowa w art. 24d ust. 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.616.2020.1.MBD	12
Podatek u źródła z tytułu dywidendy , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.528.2020.3.BG	12
Rozliczenia CIT w związku z przedawnieniem zobowiązań odsetkowych między podmiotami powiązаныmi , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.529.2020.1.MF	13

Skutki podatkowe w CIT konwersji wierzytelności z tytułu pożyczki na udziały w podwyższonym kapitale zakładowym spółki z o.o., interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.540.2020.1.PB

Wnioskodawca jest osobą prawną, jednym z udziałowców spółki działającej w formie spółki z o.o. W początkowym okresie działalności spółki-córki rozwój jej sprzedaży pociągał koszty znacznie przewyższające przychody, stąd spółka potrzebowała co pewien czas środków finansowych na utrzymanie płynności. Wnioskodawca zawarł ze spółką szereg umów pożyczek, na podstawie których przekazał spółce pieniądze na cele związane z działalnością spółki. Umowy pożyczek były zawierane w różnych datach i opiewały na różne kwoty. W przedmiotowym stanie faktycznym wszystkie umowy pożyczki zostały zawarte pisemnie. Zgodnie z treścią umów pożyczki były oprocentowane, a w roku 2019 stawka oprocentowania wszystkich pożyczek została zrównana do poziomu WIBOR 3M + 5 p.p. w stosunku rocznym. Łączna suma kwot pożyczek to 3.150.000 zł.

W chwili obecnej spółka z o.o. - pożyczkobiorca zamierza dokonać spłaty wszystkich zaciągniętych pożyczek wraz z odsetkami. Odsetki zostaną spłacone w formie pieniężnej. Natomiast, odnośnie do kwot pożyczek, wnioskodawca (udziałowiec spółki) i spółka wyrazili wolę konwersji wierzytelności na udziały według wartości nominalnej kwot pożyczek. Realizacja tego procesu rozpocznie się podobnie jak kodeksowa procedura podwyższenia kapitału zakładowego.

Zgromadzenie udziałowców podejmie uchwałę w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego poprzez utworzenie 3300 udziałów o wartości nominalnej 165.000 zł, które zostaną pokryte wkładem niepieniężnym o wartości 3.150.000 zł w postaci przysługujących wnioskodawcy wierzytelności z tytułu kwot głównych pożyczek, przy czym wartość wkładu niepieniężnego, przewyższająca wartość nominalną nowych udziałów, tj. kwota 2.985.000 zł, zostanie przelana jako agio na kapitał zapasowy. Następnie udziałowiec – pożyczkodawca dokona objęcia nowych udziałów. Wniesienie wkładu niepieniężnego nastąpi na podstawie

odrębnej umowy przelewu wierzytelności, zawartej pomiędzy współnikiem wnoszącym wkład a spółką.

Jako przychód z zysków kapitałowych w przypadku opisanym we wniosku należy rozpoznać wartość nominalną objętych udziałów odpowiadającą kwocie udzielonej pożyczki, która podlega wniesieniu na kapitał zakładowy spółki, natomiast kosztem uzyskania przychodu będzie kwota w wysokości wartości odpowiadającej kwocie pożyczki. Zatem, w niniejszym zdarzeniu przyszłym, kwota osiągniętych przychodów będzie odpowiadała kwocie kosztów możliwych do rozpoznania w rachunku podatkowym. Należy zgodzić się z wnioskodawcą, że cała kwota pożyczki przeznaczona na pokrycie wkładu na udziały, stanowi koszt uzyskania przychodu wnioskodawcy, zgodnie z art. 15 ust. 1j pkt 2a ustawy CIT.

Kwestia opodatkowania oraz uwzględnienia w podstawie opodatkowania VAT transakcji dokonywanych w cenach zerowych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lutego 2021 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.531.2020.3.BS

Wnioskodawca (będący pośredniczącym podmiotem gazowym), będąc podatnikiem z tytułu sprzedaży wyrobów gazowych na rzecz finalnego nabywcy gazowego po cenie zerowej, jako podstawę opodatkowania podatkiem akcyzowym powinien wykazać wolumen sprzedanych wyrobów gazowych na rzecz finalnego nabywcy gazowego.

Natomiast przechodząc na grunt podatku VAT należy zauważyć, że analiza przedstawionych okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, że skoro nabywca wyrobów gazowych zostanie przez wnioskodawcę obciążony kwotą odpowiadającą wartości podatku akcyzowego, to nie można uznać, że transakcja następuje pod tytułem darmym i że nie ma podstawy opodatkowania VAT.

Transakcje dotyczące gazu w przedstawionym zdarzeniu przyszłym, będą stanowiły dostawę towarów zdefiniowaną w art. 7 ust. 1 ustawy VAT i będą podległy opodatkowaniu VAT na mocy art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT. Podstawę opodatkowania ww. transakcji będzie stanowiła wartość żądanej od nabywcy należności.

Kwestia uznania dochodów z zakupów dokonywanych przez użytkowników w grach komputerowych oraz z tytułu wyświetlania reklamy w wytworzonej aplikacji za dochód, o którym mowa w art. 24d ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.616.2020.1.MBD

Z treści wniosku wynika, że wnioskodawca w toku działalności badawczo-rozwojowej opracowuje programy komputerowe w postaci gier komputerowych, w szczególności na urządzenia mobilne. Wnioskodawca wskazuje, że autorskie prawa do poszczególnych gier komputerowych stanowią kwalifikowane prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 24d ust. 2 ustawy CIT. Wnioskodawca udostępnia gry użytkownikom końcowym za pośrednictwem platform dystrybucyjnych udzielając graczowi ograniczoną licencję na dostęp i korzystanie z danej gry. Wnioskodawca uzyskuje przychody z wyświetlania reklam w grach komputerowych i tzw. mikropłatności - zakupów dokonywanych przez użytkowników w grach komputerowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, że dochód osiągany przez wnioskodawcę z tytułu tzw. mikropłatności, należy uznać za kwalifikowany dochód z kwalifikowanych praw własności intelektualnej osiągnięty z opłat lub należności licencyjnych, która dotyczy kwalifikowanego prawa własności intelektualnej w myśl art. 24d ust. 7 pkt 1 ustawy CIT.

Choć wnioskodawca w ramach prowadzonej przez siebie działalności badawczo-rozwojowej wytwarza i rozwija autorskie prawo do programu komputerowego, o którym mowa w treści art. 24d ust. 2 pkt 8 ustawy CIT, to dochodów uzyskiwanych przez wnioskodawcę z wyświetlania reklam w grach komputerowych, nie można uznać za dochody, o których mowa w art. 24d ust. 7 pkt 3 ustawy CIT. Dochód podatnika z tytułu wyświetlania reklamy w wytworzonej przez niego aplikacji, nie stanowi dochodu, o którym mowa w art. 24d ust. 1 ustawy CIT, ponieważ wyświetlanie reklamy nie jest kwalifikowanym prawem własności intelektualnej.

Podatek u źródła z tytułu dywidendy, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 17 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.528.2020.3.BG

Jak wskazano we wniosku, bank planuje wobec klientów korporacyjnych prowadzących działalność w formie spółek akcyjnych i komandytowo-akcyjnych, posiadającym w banku rachunek bankowy, zaoferować możliwość zawierania umów o świadczenie usług prowadzenia elektronicznego rejestru akcjonariuszy. W ramach świadczonych przez bank usług prowadzenia rejestru, bank będzie wykonywał szereg określonych w umowie czynności, w tym będzie pośredniczył w wykonywaniu zobowiązań pieniężnych z tytułu przysługujących akcjonariuszom praw z posiadanych akcji, tj. w wypłacie dywidendy przez taką spółkę na rzecz jej akcjonariuszy.

W przedmiotowej sprawie istotne jest to, że bank - w zakresie akcji zapisanych w rejestrze akcjonariuszy, tj. objętych wnioskiem - nie jest (nie będzie) podmiotem prowadzącym rachunki papierów wartościowych poszczególnych akcjonariuszy lub rachunki zbiorcze. Akcje (papiery wartościowe), dla których bank będzie prowadził rejestr akcjonariuszy i na rzecz których bank będzie pośredniczył w wypłacie dywidendy będą zapisywane w rejestrze akcjonariuszy, a tym samym nie będą podlegać zapisowi na rachunku papierów wartościowych i w związku z tym nie zostanie spełniona jedna z przesłanek zawartych w art. 26 ust. 2c ustawy CIT.

Mając na względzie przedstawiony opis zdarzenia przyszłego oraz powołane przepisy prawa stwierdzić należy, że w sytuacji, gdy bank nie jest (nie będzie) podmiotem prowadzącym rachunki papierów wartościowych poszczególnych akcjonariuszy lub rachunki zbiorcze, jednakże na mocy umowy ze spółkami może pośredniczyć w wykonywaniu zobowiązań pieniężnych spółek wobec akcjonariuszy z tytułu przysługujących im praw z akcji, np. w wypłacie akcjonariuszom przez spółki dywidendy, to bank nie będzie płatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych z tego tytułu (art. 26 ust. 2c ustawy CIT).

Rozliczenia CIT w związku z przedawnieniem zobowiązań odsetkowych między podmiotami powiązаныmi, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 23 lutego 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.529.2020.1.MF

Przedawnienie zobowiązania odsetkowego spowoduje powstanie po stronie wnioskodawcy (dłużnika) przychodu podatkowego na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy CIT. Przychód ten powstanie w dacie przedawnienia zobowiązania dotyczącego wymagalnych odsetek za zwłokę na dzień przedawnienia. Dla określenia daty powstania tego przychodu nie ma natomiast znaczenia moment uznania zarzutu przedawnienia przez wierzyciela. Przychód ten powstaje bowiem w roku podatkowym, w którym doszło do przedawnienia zobowiązania.

Dla uznania przedawnionych zobowiązań odsetkowych za przychód podatkowy nie ma również znaczenia fakt, że wnioskodawca oraz podmiot powiązany nie będą obciążać się wzajemnie notami odsetkowymi ani innymi dokumentami księgowymi, bowiem na mocy ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (do której stosowania – jak wynika z wniosku – wnioskodawca jest zobowiązany), wierzycielowi przysługują odsetki za zwłokę bez wezwania. Oznacza to, że na

mocy przepisów ww. ustawy odsetki za zwłokę są wierzycielowi należne.

Na tle powyższych stwierdzeń należy wskazać, że art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT, dotyczy wszelkiego rodzaju umorzonych lub przedawnionych zobowiązań (za wyjątkiem pożyczek z Funduszu Pracy oraz wymienionych w art. 12 ust. 4 pkt 8 ustawy CIT zobowiązań związanych z określonego rodzaju postępowaniami). W kontekście art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT jako przychód podatkowy należy kwalifikować każdą przedawnioną wierzytelność, a więc także odsetkową. W sytuacji gdy odsetki stały się wymagalne, a kontrahent je umorzył bądź uległy one przedawnieniu, wartość takich odsetek będzie stanowiła przychód określony w art. 12 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT. Wystarczy zatem istnienie zobowiązania pieniężnego po stronie podatnika i jego przedawnienie.

Jeżeli więc zobowiązanie odsetkowe ulegnie przedawnieniu, to dojdzie do wzbogacenia po stronie dłużnika będącego stroną tego stosunku prawnego z tego powodu, że dłużnik przestanie być zobowiązany do świadczenia, a środki pieniężne, które powinien w postaci odsetek przekazać w ramach wymaganego świadczenia pozostaną w jego majątku, powiększając ten majątek w sposób definitywny. Zatem wartość przedawnionych zobowiązań odsetkowych stanowić będzie dla wnioskodawcy przychód podlegający opodatkowaniu CIT.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl